

Bir hafta yazmadığımda bacaklarım seğirmeye başlıyor. Denedim ve gördüm. Neden böyle bilmiyorum, yazmakla aramda bir *aşk/nefret* ilişkisi var. Bir yandan kendimi ona mecbur hissediyorum. Bir yandan da *faydasız*. Zaman alıyor ve hangi derde deva olduğunu bilmiyorum.

Yazılım mühendisliği için başvurduğum bir yerden *teknik yazarlık* teklifi almış olmam bu sebeple de ilginç oldu. Hem yazarlık, hem İngilizce, hem veri bilimi, hem büyük veri, hem yazarlık. *Hem yazı, hem program yazabilen insan az* dedi bana yeni patronum, *mühendislerle aynı parayı ödüyoruz*. Bu da ilginç geldi. Yazı üretmek daha kolay – teknik yazı biraz daha zor olabilir ama program yazmak kadar değil. Yine de bütün işlerde olduğu gibi konu işin kolaylığı-zorluğu değil, taliplerinin sayısı.

İş ararken kendimi biraz aşağılattım. Her gün bir iki saat iş aradım ve başvurduklarımın yüzde doksan beşinden reddedildim. Girdiğim bazı programlama sınavlarını beceremedim. Bazılarında da yeterince hızlı olamadım. Verdiğim bazı ilanların bazısına hiç cevap gelmedi. Bu durumda *yazarlık* o kadar da kötü bir teklif değil bence.

İlerlemeyi nasıl ölçebilirsin? Birincisi sonuçlara bakarsın. *Bugün şunu şunu yaptım*. Hayatımızda böyle günler az. En azından benim için *bugün bunu bitirdim* diyebileceğim günlerin sayısı az. Böyle durumlarda *süreyi* ölçmek gerekiyor. *Bugün şu ve şu problemleri çözdüm* diyemiyorsan *bugün dört saat problem çözmekle uğraştım* demen gerekiyor.

Her iki bakışta da *hile* yapabilirsin. Problemleri çok ufaltırsan, günde bir değil, beş tane de çözersin. *Problem çözmekle uğraşmayı* ölçüyorsan da zamanını bilgisayar ekranına bakarak geçirebilirsin ve *saatlerce uğraşmış* olursun. Eğer ortada *şu kadar saatte bu kadar parça üretilir* tarzı net ölçüler yoksa, yani bu ikisinin birbirine kolaylıkla çevrilebileceği alanlarda değilseniz kendinizi kandırmak için yollar çeşitli.

Benim uğraştığım alanların hiçbirinde şimdiye kadar bu ikisinin birbirine kolaylıkla çevrildiğine rastlamadım. Her gün 400 kelime hikaye yazmaya çalışıyorum, bu bazen yarım saatte, bazen bir saatte bitiyor. Bazen de, mesela son bir haftadır, yazamıyorum. Günde 1 saat yazmayı hedef haline getirsem, 100 kelimeyle bitirebilirim. *Yazı* biten bir iş değil, her an geri dönüp bir taraflarını düzeltmeye çalışabiliyorsunuz. Yazılım da böyle. Benim programların hiçbirinin bitmemesi de bundan belki. Yapacak bir şey her zaman buluyorum. *Şu sözlüğü biraz daha geliştireyim, şu kelimeler eksik, bunlar fazla, şunlar mükerrer, anlamları da eklesem iyi olur aslında*. Hayatım boyunca sözlüğün kelimelerini yeniden ve yeniden okuyabilirim ama bu benim Osmanlı Türkçesi için OCR'ı (yeniden) yapmama faydalı olmayacaktır. Bir yerde *bu yeterli* demeniz gerekiyor.

İnsanın kendinde bulduğu eksikler de böyle. Kendimizde de başkalarında da ilerleyecek, düzeltecek taraflar sonsuz sayıda. İki sene öncesine nazaran *mümkün mü böyle bir şey* diyecek kadar disiplinli yaşıyorum, bir buçuk yıldır sabah akşam soğuk duş, bir yıldan fazladır günde 19 saat açlık, bazı

hafta sonları 65-70 saat açlık, son üç aydır hayatımda şeker yok, son bir-iki haftadır Wim Hof'un nefes çalışmalarını her gün yapıyorum. Bütün bunlara bakarak iki yıl öncesine göre kendimi *daha az eksik* hissediyor muyum? Hayır.

Buradaki eksiklik hissini sadece etrafınızda başkaları varsa ve kendinizi ölçüp *ben daha iyiyim* diyebiliyorsanız bir ölçüde yenebiliyorsunuz ama *mükemmel* olma imkanı yok. *Her yönden daha iyi* olamıyorum, oğlum benden iyi oyun oynuyor mesela, diğer konularda ondan iyi olsam bile Apex'i veya Minecraft'ı ondan iyi oynamam mümkün değil. Önemli mi? O yaştakiler hariç kimse *önemli* demez ama kafaya takarsanız hepsi önemli. Belki benim *ölçü* gördüklerimi de başkaları görmüyor. Dünyada fert fert herkesin paylaştığı bir başarı ölçüsü var mı?

O halde bu bitmeyen eksiklik hissini tedavisini ya insanların üzerinde *daha iyi olduğunuzu* daima gösterecek bir statü arayışıyla, kompleks üreterek, kendini daima ölçerek veyahut umursamadan tedavi etmek lazım. Bende birincisinin de işe yarayacağını sanmıyorum, kendimi hasta ettiğimle kalırım. O sebeple *başarı mı, o da neymiş?* noktasında kimsenin kimseyle yarışmadığı veya en azından benim kimseyle yarışmadığım ufak bir dünyada kendi yapay başarı ölçülerimi ikame ederek yaşamaktan başka gayem kalmamış gibi görünüyor.